

anden Hjemmel for Tiendevederlagets Størrelse end de af Præsterne førte private Optegnelser, der neppe ville kunne tillægges afgjørende Beviisraft.

Naar Udvalget uanset disse Udsættelser ved Lovudkastet dog ikke troer i det Hele at burde fraraade dets Ophjælpelse til Lov, er det, fordi det i og for sig er en sund Tanke, at Skjøde- og Panteprotokollerne burde give et saavidt muligt fuldstændigt Billede af Eiendommene og dermed af de dem paahvilende Byrder, og fordi det maa erkjendes, at Constateringen af Præstetiendens Størrelse og Ydelsesmaade maa ordnes samtidsigt med Tiendens Overgang til Oppebørsel af det Offentlige — og Udvalget ikke vilde ansee det for rigtigst ved denne Lovs Forkastelse at lægge nogen Hinder for det af Regjeringen i saa Henseende Landsstinget forelagte Lovudkast. Maa det saaledes erkjendes, at Lovforslaget for nævnte Tiendes Vedkommende har en vis Nødvendighed, vil der neppe heller kunne være noget Væsentligt at erindre imod, at vedkommende Ministerier bemyndiges til at paahyde Anvendelse af Lovens Dngang for offentlige Stiftelses Vedkommende, og at der aabnes Afgang for private Eier af Konge- og Kirketiender til at slaae ind paa samme Bet.

Med disse Hovedtanker for Die skal Udvalget i det Følgende bringe de Endringer i Forslag ved de enkelte Bestemmelser i Lovudkastet, som ansees for nødvendige, idet vi formene, at det, uanset den Overvægt, der tilkommer Ordningen af Præstetienden (§ 10) og dermed Lovens Slutningsbestemmelse, vil være muligt at vedligeholde Gangen og Rækkefølgen i det forelagte Lovudkast.

ad § 1.

Da Lovens Regler ogsaa gjælde Fæstegodset, bliver det nødvendigt, at Redactionen ordnes herefter, hvilket vil kunne skee ved i femte Linie fra oven efter Ordet „Eierne“ at tilføie „og Brugerne“.

Da det efter vor Lovgivnings Regler er en Selvfølge, at Tiendetageren, naar han engang har faaet Tiendebyrden retlig constateret, kan fordrø Tilførsel til Skjøde-

og Panteprotokollen om sammes Størrelse og Ydelsesmaade, og det saaledes ikke er denne Berettigelse, som Lovudkastet slaber, men alene Agangen til uden speciel Bevilling under et Sogsmaal at indkalde samtlige Tiendebydere i Sognet, forekommer det Udvalget rigtigst, i Lovens 1ste Paragraph kun at optage Angivelse af denne Rettelse i Agangen til at erholde Tiendebyrden constateret, og det saameget mere, som § 5, og som det synes paa rette Plads, indeholder en fuldstændig Gjentagelse af sidste Deel af § 1. Det vil derhos ikke undgaae Opmærksomheden, at allerede i sin nuværende Affattelse er Gangen i § 1 noget tung, men skulde den endvidere, hvad der vilde være fornødent, optage i sig specielle Regler for Notering, forsaavidt Fæstestederne angaaer, turde Redactionen frembyde saa godt som uoverstigelig Vanskelighed.

Udvalget foreslaaer derfor at afflutte Paragraphen med Ordet „Tiendevederlag“ i 9—10 Linie.

ad § 2.

Foruden de Endringer, som Hensynet til Lovens Anvendelighed paa Fæstestederne vil føre med sig, foreslaaer Udvalget, at Retsbetjenten forinden Fremlæggelsen bekræfter Overensstemmelsen af de Afskrifter af Fortegnelsen, som vilde være at fremlægge paa det af Sogneforstanderskabet eller Communalbestyrelsen bestemte Sted i hvert Sogn, med den hos ham selv fremlagte, samt at de erholde Paategning om, fra og til hvilken Dag de have fremligget.

Fortegnelsen bør derhos efter Udvalgets Mening indeholde en Henviisning til Hjemmelen for Vederlagets Størrelse og Ydelsesmaade.

ad § 3.

Det ansees ufornødent som almindelig Regel at paahyde, at Indkaldelsen skal bekjendtgjøres i den Berlingske Tidende, hvorimod Udvalget i Overensstemmelse med hvad der er foreskrevet for et beslægtet Tilfælde i § 4 af Loven af 19de Februar 1861 om Forandring i Udredelsen af Tiendeafgifter m. m. foreslaaer, at Offentliggjørelsen skal skee, foruden i Stiftstidenden, i et localt Blad i Egnen, hvis et saadant findes.